

Цілуй мене так, як ніколи...
Мов робиш ти це востаннє...
Молюсь знов у храмі іконам...
Ти щастя моє й покарання...

* * *

Зима принесла у душу твою морози.
І ти віддаляєшся, десь блукаєш...
Лиш подушка бачить проліті від болю сльози,
А щастя в дорозі... Його лише обіцяєш.

Зима замітає стежки моєї надії
І ночі самотні. Ненавиджу їх...
А жеврїть, як інші, не зможу, не вмю!
Ламаєш потроху мене, як і всіх...

Зима поміж нас... Я весну, як Бога, чекаю!
Ще промінь у серці кохання не згас.
До тебе чомусь знов і знов повертаю...
Ти скажеш укотре: «Все буде, не час...»

* * *

Самотній вечір сходить на поріг.
Нестерпна тиша і думки про тебе!
Ще вчора я втекти б не зміг,
А нині розумію: треба!..

Самотній вечір... Так не раз було...
Душа, мов пташка зранена, страждає...
Моє кохання вишнею цвіло,
А зараз квіт той опадає...

Самотній вечір... Скільки я чекав...
Ось завтра буде все інакше!..
І вранці знову сам собі брехав,
Молився за кохання наше...

Самотній вечір... Більше так не хочу!
Вже відболіло наче й відпекло!..
Та рана в серці досі кровоточить,
Ти ж п'єш її, немов вино...

Самотній вечір... Сніг летить, кружляє...
Тобі мене не зрозуміти...
Страждає той лиш, хто кохає...
А за вікном гуля безпечний вітер...

Самотній вечір сходить на поріг.
Нестерпна тиша і думки про тебе.
Ще вчора я втекти б не зміг...
А нині розумію: треба...

* * *

За парканом йде чуже життя,
За порогом ти чомусь блукаєш...
За сьогодні стерлись почуття,
А за ніч я все тобі прощаю...

За зимою йде чомусь зима,
Не в природі, а в душі у мене.
Ти, як завжди, будеш не сама:
Чи зі мною, а чи з кимось, певно...

Хай не скоро зустріч настає,
Наче поряд ти, себе я тішу,
Чую, мила, серце я твоє...
А на ранок, звісно, буде тиша...

За парканом йде чуже життя,
За порогом ти чомусь блукаєш...
За сьогодні стерлись почуття,
А за ніч я все тобі прощаю...